

OULUN LÄÄNIN OLIPA KERRAN –SATUKIRJOITUSKILPAILUSSA PALKITUT 12 SATUA

Kiltti susi ja kolme paha porsasta

Miro Pulkkinen, 4. B
Kontion koulu, Kuhmo

Olipa kerran susi, jonka nimi oli Sisu. Sisu oli kaikista susista ahkerin. Sisulla oli tukeva tiilitalo, jonka hän oli tehnyt, koska kolme paha porsasta vainosi häntä minne hän ikinä menikin. Kerran Sisu oli menossa kauppaan ja possut odottivat ontossa puunrungossa matkan varrella. Juuri kun Sisu oli rungon kohdalla, possut hyppäsivät Sisun eteen. Sisu juoksi nopeasti kotiinsa ja alkoi miettiä miten possut voisi pelottaa tiehensä. Sitten Sisu keksi. Sisu rupesi penkomaan kaappiaan. Sisu nosti kaapista vanhan ja homeisen lakanan, leikkasi siihen silmänreiät

ja piirsi siihen valtavan suun, jossa oli liuta teräviä hampaita. Lopuksi Sisu puki sen päällensä. Kun Sisu vilkaisi itseään peilistä, hän säikähti itsekkin.

Sisu marssi possujen talolle ja koputti oveen. ”Hilloa myytävänä!” huusi Sisu kurkku suorana. Veli Vihainen tuli avaamaan. ”Njam!”, huusi Sisu. ”Mieleni onkin tehnyt possua!”, hän jatkoi. ”lik!” kiljui Veli Vihainen ja säntäsi pakoon. Myös Veli Toope ja Veli Roope lähtivät pakoon sorkat savua tupruten. Eipä ole Sisun enää sen jälkeen tarvinnut pelätä possuja.

Sateinen kesä

Jesse Moisanen, 3. lk
Veneheiton koulu, Veneheitto

Oli kesä. Tein peltoa. Kynnin. Karhin, kylvin, kylvin apulantaa. Vettä satoi kaatamalla. Pellosta tuli järvi. Sorsa poikineen tuli sinne asumaan. Talon suuri kulli tuli ja tappoi sorsat. Iso metsämyyrä kaivoi ja salaojitti pellon. Järvi kuivui, heinä alkoi kasvaa. Niitin pellon ja keräsin heinät pois. Tein rehupatjan. Talvella vien ne vasikoille.

Päivä kärpäsenä

Marketta Jylänki, 4. lk
Matkanivan koulu, Matkaniva

Eräänä aamuna noita herätti minut ja hän sanoi: ”Simsala PIM! Muutut kärpäseksi.” Säikähdin ja huomasin, että minulla oli siivet ja noita oli kadonnut. Minä mustana lentelin ja ihmettelin.

Oveen koputettiin. Menin ovelle, mutta en tosiaankaan yltänyt kahvalle. Muistin siipeni ja lennähdin kahvalle. Olin liika kevyt, niin eihän kahva painunut alas. Oveen taas koputettiin. Oli hetken hiljaista. Tyttökärpäsenä sipsuttelin ovea kohti. Ovi avautui ja pitkä mies astui sisään. Menin kauemmaksi. Mies oli postinkantaja. Hän ei nähnyt ketään sisällä ja melkein astui päälleni. Kuului vingahdus. Sitten mies säikähti ja katsoi jalkoihin. ”Anteeksi! En

huomannut sinua. Mutta missä talonväki on?” Minä vastasin: ”Olen itse talonväkeä. Mitä asiaa?” ”Tulin vain tuomaan postia. Mutta miten tommoinen mitätön ja pieni kärpänen voi olla talonväkeä?” ”Olen olen!”, minä vastasin änkyttäen. Mies lähti pois päin, minä jäin tuijottamaan postia.

Kuului rasahduksia ja risahduksia. Silloin äiti tuli töistä. Minä ajattelin, että mitä äiti sanoo? Äiti asteli sisään kauppakasseineen. Säikäyin ja odotin äidin vastausta.

”Tyttöni?!” Ei vastausta. Lentelin huoneessa ja lopulta istahdin äidin kämmenelle. Äiti katsoi kämmenellä istunutta kärpästä ja katsoi myös kämmenellä olevaa lappusta, joka oli pudonnut kärpäselältä. Lapussa luki: ”Minä olen tyttösi”, ja mitä oli tapahtunut. ”Voi kamalaa!”, äiti huudahti. Isäkin tuli töistä ja äiti selitti tapahtuneen jutun. ”Voi kamalaa!”, isäkin huudahti.

Kohta noita saapui paikalle. Kaikki säikähtivät, myös minä. Noita palautti minut ennalleen ja siitä olin todella iloinen. Kaikki pitivät sen kunniaksi juhlat. Juhlien jälkeen minä sain oman kissan. Se oli kivaa. Tästä päivästä lähtien olen ollut iloinen ja onnellinen. Loppu hyvin kaikki hyvin.

Olipa Kerran Nirinarinurimaa

Aino Anttila, 2. C

Pitkäkankaan koulu, Opintie 6, 90460 Oulunsalo

Olipa Kerran maa, jonka nimi oli Nirinarinurimaa, ja siellä asui satumarsuja, satuhiiriä, satuoravia ja satupupuja. Ja kaikki siellä asuvat satueläimet olivat värikkäitä kuin sateenkaari. Pupulassa oli siivouspäivä ja kaikki pikku pupusesta vanhaan jänövaariin olivat työn touhussa. Marsujen perheillä taas oli löhöilypäivä ja siellä olikin aika rauhallista. Puupöksölässä oravilla oli liikuntapäivä ja he kaikki leikkivät hippaa puissa. Hiirillä oli Himsu –hiiren syntymäpäivä, joten sielläkin riitti vilskettä ja vilinää. Eräänä päivänä satoi kaatamalla ja ukkonen jyrisi salamoiden seassa. Kaikki satueläimet kiiruhtivat omiin

koloihinsa pois sateen alta. Kun sade vihdoin loppui, huomattiin että kaikista pienin oravan poikanen oli kadonnut. Kaikki alkoivat etsiä oravan poikasta nimeltä Hipsu. He etsivät ja etsivät, mutta eivät löytäneet Hipsua. Rouva Minttu, Hipsun äiti, alkoi itkeä, sillä pian olisi valokuvauspäivä ja rouva Minttu hänen olevan kuvauksissa. Ja kun valokuvauspäivä koitti, ei Hipsua oltu vielä löydetty. Hipsu ei tullut kotiin edes syömään. Ja Nirinarinurimaan tammenterhojarastosta oli alkanut kadota tammenterhoja, ja tammenterhojaras voisi siepata Hipsunkin. Oli valokuvausten aika ja enää eivät valokuvaajat odottaneet. Ensimmäisenä otettiin kaikkien asiakkaiden ryhmäkuva. Ja seuraavaksi otettiin pupujen ryhmäkuva ja sitten marsujen. Otettiin vielä hiirien ryhmäkuva ja sitten oli oravien vuoro. Rouva Minttu ei auttanut muu kuin mennä ryhmäkuvaan. Kun ryhmäkuvat oli otettu, oli yksityiskuvien aika. Ensimmäisenä otettiin hiirien yksityiskuvat, sitten marsujen ja vielä pupujen. Ja sitten oli oravien vuoro, ja kaikki menivät jonoon ja ottivat omat kuvansa. Seuraavana päivänä kuvat saatiin kotiin. Ja kun rouva Minttu avasi paketin, sieltä pomppasi Hipsu! Ja Hipsun löytämisen kunniaksi pidettiin suuret juhlat. He katsoivat

juhliissa valokuvia ja huomasivat Hipsun olevan joka ikisessä valokuvassa. Ensin oli hiljaista, mutta sitten kaikki alkoivat nauraa. Silloin Hipsu sanoi: ”Minä olen se tammenterhovaras.” Silloin kaikki alkoivat nauraa, laulaa ja tanssia niin, että koko Nirinarinurimaa raikui. Loppu hyvin, kaikki hyvin.

Hiiruli ja kirppu

Olli Karjalainen, 4. lk
Jaalangan koulu, Vaala

Olipa kerran pieni hiiri nimeltään Hiiruli. Kerran, kun Hiiruli oli juomassa teetä, se kuuli jonkun huutavan apua. Hiiruli meni ulos ja huomasi pienen kirpun, joka oli märkä ja sillä oli yskä. Hiiruli vei kirpun sisälle ja antoi sille teetä. Kun kirppu oli juonut sen, se sanoi: ”Kun sinä autoit minua, niin minä autan joskus sinua.” Sen sanottuaan se lähti. Aamulla, kun Hiiruli oli kävelyllä, sen kimppuun kävi haukka. Silloin hyppäsi kirppu pensaasta ja puri haukkaa. Kirppu puri puremistaan, jolloin haukka lähti. Hiiruli kiitti ja sanoi: ”Pienikin on tärkeä! Niin oli kirppu maksanut velkansa.

Herra Käärmeen puhelin

Sanna Soramäki, 2. lk
Jakun koulu, Jakkukylä

Olipa kerran Herra Käärme. Hän oli jo satavuotias, eikä jaksanut itse lähteä hakemaan ruokaa. Siksi hän päätti pyytää apua veljenpojaltaan. Mutta miten hän saisi häneen yhteyden, sillä hänellä ei ollut puhelinta. ”Minun on pakko ostaa puhelin”, sanoi herra Käärme. Hän laittoi lehteen ilmoituksen: HALUAISIN PUHELIMEN.

Seuraavana päivänä Herra Käärme sai kirjeen, jossa luki: Minulla olisi oikein hieno nykyajan kamerakännykkä. Maksaa vain sata euroa.

Herra Käärme luki kirjeen ja sanoi: ”En minä halua mitään nykyajan kännykkää, vaan kunnon vanhan ajan lankapuhelimen.”

Seuraavana päivänä hän sai taas kirjeen. Siinä luki:

Minulla olisi myynnissä vanhan ajan lankapuhelin, joka maksaa vain viisituhatta euroa.

Mutta ei Herra Käärmeellä ollut niin paljon rahaa.

Seuraavana päivänä Herra Käärme luki lehteä ja huomasi ilmoituksen:

Minulla olisi myytävänä kunnon vanhan ajan lankapuhelin ja maksaa vain viisikymmentä euroa.

Herra Käärme osti puhelimen. Juuri kun hän oli soittamassa veljenpojalleen ruokatilausta, toi postinkantaja hänelle paketin. Paketissa luki: Herra Käärme, olette voittanut kolmeksi vuodeksi ruokaa!

Käärme oli niin onnellinen, että piti seuraavana iltana suuret juhlat. Hän kutsui sinne kaikki kaverit ja sukulaiset.

Hemsteri ja oboe

Linnea Lahti, 4. lk

Paavolan koulu, Paavola

Olipa Kerran Liisa, joka omisti oboen. Oboen sisällä asui pienen pieni henki, jonka nimi oli Hemsteri. Hemsteri oli pienen pieni olento, jota ihmiset eivät voineet nähdä. Hemsteri rakasti oboen sisältöä, sillä se pystyi leikkimään siellä piilosta ja laskea mäkeä hurjaa vauhtia alaspäin. Voi, kuinka hauskaa siellä oli! Mutta kyllä Hemsterikin oli joskus huonolla päällä. Jos häntä oikein kiukutti hän meni keskelle oboeta tukoksi, niin että oboesta ei kuulunut pihautakaan. Silloin tuli Liisa oikein vihaiseksi.

-Mikä tässä nyt on? Eilen tämä toimi vielä ihan hyvin.

Silloin Hemsteri tuli katumapäälle ja meni oboen yhteen onkaloon, niin että oboesta tuli oikein kaunis ääni. Silloin Liisakin ilostui.

-Tuleehan täältä ääni!

Keskiviikko oli Hemsterin onnen päivä, sillä silloin se pääsi Liisan kyydissä soittotunnille. Voi, kuinka hauskaa siellä oli! Hemsteri saattoi tirkistellä rei'istä ja kuunnella kun opettaja ja Liisa soittelivat.

Eräänä keskiviikkopäivänä Liisa pakkasi oboen, kantoi sen autoon ja niin sitä huristeltiin soittotunnille. Pian auto pysähtyi. Liisa otti oboen ja nuottivihkonsa autosta. Kop, kop!

-Sisään, kutsui lempeä ääni.

-Terve, sanoi opettaja.

-Kokoaisitko oboesi niin alettaisiin soittelemaan.

Voi kuinka kaunis ääni kuului opettajan oboesta. Nyt oli Liisan vuoro soittaa kotiläksynsä.

-Voi kuinka tunkkainen olo, Hemsteri ajatteli.

-Taidan lähteä vilvoittelemaan. Tuollahan on toinen oboe. Se on varmaan opettajan koska se on noin iso. Taidanpa käydä katsomassa, miltä siellä näyttää sisällä.

Voi, kuinka iso se oli! Siellä saattoi leikkiä ja hyppiä vaikka miten päin. Hemsterillä oli niin hauskaa että se ei muistanut yhtään katsoa kelloa. Ja voi, opettaja irrotti oboen osat ja laittoi ne niin nopeasti oboelaukkuun, ettei Hemsteri ehtinyt sanoa edes juuta, tai jaata.

-Voi surkeus. Minähän olen aivan eri laukussa, mitä tavallisesti.

Kohta kuului kun ovi paukahti ja Liisa huusi: "Hei hei!"

-Voi. Minä jäin tänne, Hemsteri nyyhkytti. Ainoa lohtuni on, että opettaja on niin mukava.

Oli lauantaiamu. Hemsteri oli ollut jo kolme päivää opettajan luona. Välillä opettaja oli ollut vihainen, koska oboesta ei tullut ääntä, kun Hemsteri leikki oboessa, mutta sitten hän juoksi nopeasti pois oboen rungosta. Yhtäkkiä kuului: "Pim, pom, pim, pom." Opettaja aukaisi oven. Siellähän oli Liisa!

-Minulta jäi nuottivihko ja tulini hakemaan sitä, selitti Liisa.

-Kyllähän se täällä on. Tule tänne mehulle, niin haen nuottivihkosi.

Liisa joi punaista mehua ja söi ihanan näköistä kermaleivosta. Opettaja toi nuottivihkon ja Hemsteri hyppäsi kiireenvilkkaa nuottivihkon väliin.

-Kiitoksia paljon ja hei, hei! Liisan äiti odottikin jo autossa ja niin he ajoivat kotiin, eikä Hemsteri enää koskaan lähtenyt Liisan oboesta mihinkään.

Olipa kerran Satula

Rasmus Rautava, 4. lk
Piehingin koulu, Piehinki

Petteri oli menossa nukkumaan. ”Isi, tule lukemaan iltasatu!”, hän huusi. Petteri oli kuusivuotias vaaleatukkainen poika, joka rakasti satuja. ”Ei tänään, Petterin isä vastasi. ”On jo liian myöhä. Sinun pitäisi olla jo unten mailla. Sitä paitsi olethan sinä kuullut jo varmaan kaikki maailman sadut.” ”Enpä! Tai, no oikeastaan olen”, sanoi Petteri. Niinpä hän joutui nukkumaan ilman sadun kuulemista.

Mutta hän näki outoa unta. Hän löysi huoneestaan oven, jota hän ei ollut ennen nähnyt. Petteri raotti ovea. Hän ei nähnyt mitään muuta kuin pimeää, joten Petteri avasi oven. Yhtäkkiä pimeys muuttui valoksi, ja hän näki edessään pienen ukkelin, jolla oli hassu hattu ja pujoparta.

”Kukas sinä olet?”, kysyi Petteri. ”Olen herra Hii ja sinä olet Petteri. Tule, mennään jo”, sanoi pikkumies. ”Minne?”, kysyi Petteri. ”Satulaan”, höppänä mies jatkoi. ”En minä osaa ratsastaa”, Petteri sanoi. ”Ei ei, kun Satulaan! Satu ja Satula, käsitätkö? Hyvä, mennään jo. Sinun pitää kuulla satu, uusi satu.”

He astuivat ovesta sisään ja siellä oli lisää ovia. Ja kaikissa oli kylttejä, joissa luki vaikka ”*Eläinsadut*” tai ”*Merisadut*”. ”Mennään tuonne”, herra Hii sanoi ja osoitti ovea, jossa luki: ”*Julkaisemattomat*”. Sinne he menivät. Siellä Petteri kuuli sadun kuninkaan juhlista. Myöhemmin Hii saattoi Petteriä kotiin.

”Ota tämä pilli. Puhalla siihen, jos kaipaat satua”, sanoi ukko ja katosi, niin kuin ovikin. Silloin Petteri heräsi. ”Kaikki olikin vain unta”, hän ajatteli. Silloin jokin putosi hänen taskustaan. Se oli pilli. ”Vai oliko se sittenkään unta?” ajatteli Petteri.

Värikäs kameli

Ismo Impola, 3. lk
Yppärin koulu, Yppäri

Elipä kauan sitten Saharan autiomaassa värikäs kameli. Siinä oli valkoista, mustaa, sinistä, punaista, oranssia, pinkkiä, violettiä, ruskeaa ja vihreää. Muut kamelit olivat sille kateellisia, koska se oli niin hieno. Mutta kamelilla oli hirveän huonot tavat, jonka takia kukaan ei välittänyt hänestä.

Eräänä päivänä se päätti lähteä muualle asumaan. Matka kesti kaksi viikkoa, kunne se lopulta pääsi sopivalle keitaalle.

Värikäs kameli asui keitaalla monta vuotta yksin, kunnes eräänä päivänä tuli keitaalle toinen kameli. He rakastuivat heti ja saivat pian pienen varsan. Mutta rakkaus ei kestänyt, ja uros jätti varsan värikkäälle kamelille.

Eräänä iltana värikäs kameli kertoi varsalle, missä oli ennen asunut, ja missä suunnassa se sijaitti. Seuraavana aamuna se huomasi kauhukseen, että varsa oli kadonnut. Se oli arvatenkin lähtenyt etsimään emonsa entistä asuinpaikkaa. Värikäs kameli lähti heti perään. Parin viikon päästä se pääsi perille, mutta varsaa ei näkynyt missään! Se oli vieläkin matkalla. Vaikka kuinka epätoivoisesti se yritti kysellä toisilta kameleilta, olivatko ne nähneet hänen varsaansa, ne olivat vain hiljaa ja lähtivät pois. Pian niiden kävi

kuitenkin sitä sääliksi ja ne lähettivät linnut varsan perään. Pian varsa löytyi ja linnut ohjasivat sen keitaalle. Kohta se oli jo onnellisesti emonsa luona.

Ystävyys

Milaja Nikula, 3. lk

Mehtäkylän koulu, Metsä

Olipa kerran pieni ja itsekäs menninkäinen, joka oli ilkeä, eikä auttanut toisia, vaikka he olisivat olleet aivan hirveässä hädässä. Kerran kun karhu oli uppoamassa suohon, hän vain nauroi vieressä. Mutta sitten tuli voimakas hirvi, joka veti karhun pois suosta. Toisen kerran, kun jänöjussia jahtasi metsästäjä, niin menninkäinen vain nauroi, kun jänöjussi juoksi karkuun aivan peloissaan ja hädissään. Menninkäinen neuvoi välillä metsästäjää. Sitten tuli karhu, joka otti jänöjussin syyliinsä. Kolmas kerta oli sellainen, että orava oli eksynyt, mutta vaikka menninkäinen löysi hänet, se ei neuvonut häntä takaisin kotikonnuille. Onneksi jänöjussi tuli paikalle ja löysi

oravan ja vei hänet kotiin. Mutta menninkäinen ei muuttanut tapojaan.

Kerran menninkäinen itse oli uppoamassa suohon. Hirvi, karhu, jänöjussi ja orava eivät auttaneet häntä, sillä eihän menninkäinen ollut auttanut heitä. Mutta juuri kun menninkäinen oli upponnut melkein kaulaa myöten, tuli metsästäjä ja kiskoi hänet pois. Menninkäinen säikähti niin paljon, että muutti tapansa ja hänestä tuli ystävällinen ja huomaavainen. Menninkäinen oppi sen, että ei kannata olla ilkeä ja itsekäs. Menninkäinen eli elämänsä loppuun asti onnellista elämää.

Tyttö, joka oli aina ilkeä

Krista Lehtonen, 4. D

Kontion koulu, Kuhmo

Olipa kerran tyttö nimeltä Elli-Noora. Hän oli aina ilkeä ja kiusasi toisia. Hän oli toisella luokalla. Ellin isä on kuuluisa laulaja Elvis Rottavaara. Ellin äiti on kaunis, eikä ihmekään, sillä hän on Miss Suomi Heidi Rottavaara. Koska Elli-Nooran vanhemmilla oli semmoiset ammatit, eivät he kerinneet olla Ellin kanssa. Elli-Noora vietti kaikki päivät palvelijoiden kanssa.

Kun eräänä aamuna Elli heräsi, niin äiti tuli sanomaan: "Voi minun pieni Ellukkani! Äiti joutuu lähtemään töihin. Isi tulee hakemaan sinut koulusta." Elli-Noora ilostui, mutta tiuskasi sitten: "En minä ole mikään Lellukka!" "Joo joo, äiti lähtee nyt." Ja äiti lähti.

Kun Ellin koulu loppui, Elli-Noora juoksi nopeasti auton luo ja haaveili: "Ehkä isä vie minut jonnekin." Kun hän istui autoon, niin hän huomasi, että isä ei ollut tullut häntä hakemaan. Elli-Nooran hyvätuuli lopahti. Hän kun oli niin kovasti odottanut viettävänsä iltapäivän isän kanssa. Ratin takana istuva kuski kysyi: "Oliko kiva koulupäivä?" Siihen Elli vastasi: "Ei

tietenkään! Ei koulussa ole koskaan kivaa!” Koska kuski ei sanonut mitään, Elli-Noora tajusi ettei se kuunnellut.

Kotiin päästyään Elli meni erään lempipalvelijansa luo ja huusi: ”Ulla, minulla on asiaa!” ”Mikä hätänä Elli –neiti?” Ulla kysyi. ”Istutaanhan sohvalle. Otatko mehua?” ”En ota. Se minulla on hätänä, että, että..., no minä kiusaan, Minulla ei ole kavereita, koska kiusaan.” Ulla mietti Elli-Nooran sanoja ja vastasi: ”En minä usko, että sinä kiusaisit. Mutta jos asia todella on niin, niin sitten sinun pitää puhua äidin ja isän kanssa.” ”Okei”, Elli-Noora sanoi ja kyyneleet tulvahtivat hänen silmiinsä.

Illalla kun äiti ja isä tulivat, he alkoivat pyydellä anteeksi sitä, ettei isä ollut tullut Elliä hakemaan. Illallisella Elli-Noora alkoi kertoa. ”Isä ja äiti. Kun te aina olette töissä, niin minä olen yksin. Koulussa minulla ei ole kavereita, koska kiusaan.” Kun Elli-Noora kertoi sen, hänelle tuli paljon parempi olo. Silloin hän päätti, ettei koskaan kiusaa ketään.

Ja se päätös piti. Parin viikon päästä hänellä oli paljon kavereita ja hyvä olo. Koulukin oli kivaa!

Kissa

Sanna Rinkinen, 4. lk

Kirkkoahon koulu, Linnantaus

Olipa Kerran nuori Sini –tyttö. Hän rakasti kissoja. Mutta kerran kun Sini oli metsässä, hän näki jotain. Siellä oli pieni kissanpentu. Se oli kiltti ja kilttinä pysyi. Sini lähti heti kotiin hakemaan vilttiä ja maitoa, mutta tuli myös äkkiä takaisin. Hän syötti ja silitteli pentua, joka vain kehräsi. Pentu kasvoi, kasvoi, kasvoi ja kasvoi. Sitten tapahtui niin, että kissa rupesi puhumaan. Kun Sini meni kissan luo taas, se oli niin iso, että se otti Sinin selkäänsä, ja sanoi: ”Älä pelkää, vien sinut perheeni luo.”

Kissa lähti kohti jokea, loikkasi sinne ja muuttui suureksi kissakalaksi. Siniä pelotti, mutta yllätyksekseen hän huomasi hengittävänsä. Sitten edessä oli suuri hohtava linna. ”Tuo on minun kotini, ja minä olen muuten Mökö”, kertoi kissa. ”Aijaa, minä olen Sini”, sanoi Sini. ”Oi rakas poikamme, olimme huolissamme sinusta!”, huudahtivat kissan vanhemmat. ”Ei hätää mitään äiskä! Äiti ja isä, tässä on Sini”, kissa esitteli. ”Hei Sini! Kiitos, kun pelastit poikamme!”

Sitten he kaikki söivät, joivat, tanssivat ja lauloivat. Sen pituinen se!